

spørgsmaal usagkyndige Direktør til at have Tvivl. Han har ikke alene baaret sig ad paa den Maade, som enhver Borger her i Landet bærer sig ad i en saadan Sag, men han har endog, som jeg har udviklet i det foregaaende, da han skulde gøre den store Bestilling af Flasker og altsaa træffe Afgørelse, om han skulde gøre det paa den ene eller den anden Maade, sikret sig paa en overordentlig omhyggelig og forsigtig Maade. Han har altsaa ikke begaaet nogen som helst Fejl.

Efter at Ministeren havde udtalt sig, tog Ordføreren Ordet og fremsatte en Række Udtalelser, som jeg skal gengive. Den ærede Ordfører siger, at jeg for Folketinget har fremsat en hel Del Oplysninger, som Udvalget ikke har kendt tidligere, og som for saa vidt staa i Modstrid med, hvad Finansministeren har oplyst i Finansudvalget. Den ærede Ordfører tilføjer, at han ikke vil være uvillig til, om han lever og er paa samme Plads ad Aare — Gudskelev, begge Dele ere jo slaaede til — at tage denne Sag op til velvillig og yderligere Behandling, men Finansudvalget har ikke indstillet Sagen, og han kan derfor ikke nu anbefale Tinget at henvise Sagen. Han tilføjer, at naar vi nu faa alle de Grunde og Oplysninger, som jeg her har fremsat, og Finansudvalget kommer til at forhandle med Ministeren, kunne de jo nok komme til et Resultat for den paagældende Mand, og derefter opfordrer Ordføreren mig til at tage mit Forslag tilbage og komme igen med det næste Aar. Og han tilføjer slutte- lig, at det kan jo ikke være noget Livs- spørgsmaal for den paagældende Mand, om han faar Pengene i Aar eller til næste Aar.

Nu vil jeg spørge ærede Medlemmer, om nogen Sinde et Andragende efter Opfordring er blevet taget tilbage for at komme igen med større Betyggelse for, at Andragendet selvfølgelig næste Aar vilde gaa igennem, end det er sket her? Jeg maatte selvfølgelig betragte dette, at Andragendet igen skulde indgives, som noget fuldstændigt formelt, og jeg maatte derfor antage, at Sagen vilde gaa i Orden af sig selv. Ganske vist er der foregaaet den Forandring fra i Fjor, at der er kommen en ny Finansminister, Jeg kan imidlertid ikke tro, at dette Forhold skulde bevirke, at Finansudvalget ikke kan gaa den Vej, den ærede Ordfører antydede i Fjor. I den Slags Spørgsmaal tror jeg nemlig, Efterfølgeren vedgaar Arv og Gæld fra sin Forgænger. Efter at jeg havde gjort nogle

Bemærkninger saavel til den ærede Ordfører som særlig til Ministeren, udtalte jeg ogsaa, at jeg i og for sig ikke havde noget imod, at Andragendet kom til Afstemning straks, for jeg betragtede i saadanne Sager Folketinget som en Jurydomstol, der nok vilde yde den Mand, hvad Ret og Billighed fordrede. Men, sagde jeg, „ordnes Sagen formelt bedst ved en Tilbage- tagelse, skal jeg i Henhold til den ærede Ordførers og den ærede Finansministers velvillige Udtalelser om Sagens Realitet tage Andragendet tilbage i sikker Fortrøstning til, at det da vil blive bevilget næste Aar.“ Ingen tog den Gang denne Fortrøstning fra mig. Jeg skal derfor anbefale det høje Ting at henvise denne Sag til Finansministeren, og jeg anmoder den højtærede Finansminister om at udtale sig, om han vil modtage den.

Jeg vil kortelig resumere Sagen saaledes, at hvis man vilde henføre Flaskerne til den højere Told, hvad der senere er sket, vilde Importøren importere dem paa den anden Maade. Blot Toldkontoret vilde sige ham rigtig Besked, vilde han handle saaledes, som det var nødvendigt. Men nu gav man ham den fejle Besked, og han handlede derefter, og først da det var for sent til, at han kunde ændre sin Fremgangsmaade, opdagede man Fejlen. Her er Direktør Smith ganske uskyldig, og det vilde dog være Topmaalet af Uretfærdighed, om han skulde lide noget Tab derved. Jeg beder pointeret, at her er ikke Tale om, at jeg ønsker, at Statskassen skal lide noget Tab ved, at Toldkontoret har fejlet. Den skal kun give tilbage, hvad den har faaet ved en Embedsmands Fejl, fordi altsaa Statskassen kun vilde have faaet den lavere Told, hvis man straks havde givet rigtig Besked. Og der kan jeg appellere til hvert enkelt Medlem i dette Ting og spørge: Hvis en af os maatte have undergivne og havde faaet nogle Penge ved en Fejl fra en af vore undergivnes Side, vilde han saa beholde disse Penge? Nej, ingen hæderlig Mand vilde selvfølgelig beholde disse Penge, men sørge for, at de kom tilbage til den, der med Urette har maattet bløde. Men er der da nogen Grund til, at Staten i denne Henseende skal have en anden Moral? Jeg erkender, at Administrationen ikke har nogen Hjemmel — og det udtales jo ogsaa i de to Skrivelser fra Generaldirektoratet og Finansministeriet — til paa egen Haand at lade Pengene gaa tilbage, men at det maa blive Rigsdagens Sag at give Administrationen denne Hjemmel, nemlig derved, at